

[Arbejdsministeren.]

i Grønland som følge af forskelle i industriudvikling, befolkningstæthed, indkomstudvikling og mange andre forhold, og det vil derfor være nødvendigt, at tage problemerne op til nøje undersøgelse i hvert enkelt tilfælde, når lovgivningen skal udformes til også at gælde i Grønland.

Hr. Rosing ville gerne have, at jeg kiggede lidt nærmere på arbejderbeskyttelsen, og nævnte forskellige forhold i denne sammenhæng. Vedrørende dette spørgsmål er der i 1964 nedsat et udvalg bestående af repræsentanter for Grønlandsministeriet, arbejdsministeriet og direktoratet for arbejdstilsynet, som har til opgave at udforme et forslag til en arbejderbeskyttelseslov for Grønland, hvor de specielle lokale forhold vil blive tilgodeset i fuldt omfang, og hvor reglerne i de internationale vedtagelser således vil blive taget i betragtning. Jeg tror, det er den vej, vi må gå med hensyn til tilpasningen af den nationale lovgivning til også at omfatte det grønlandske arbejdsmarked med de særlige vilkår, som i mange henseender gælder for Grønland, og det, vi må være forpligtet til, er i videst muligt omfang at sikre, at de sociale problemer og arbejdsmarkedsproblemerne løses så nogenlunde ensartet i alle dele af riget.

Det er jo rigtigt, at spørgsmålet om børneinstitutioner har meget stor betydning for arbejdsmarkedet og for kvindernes beskæftigelse. Det er nu ikke et specielt grønlandsk problem, men et problem for hele riget, og som det ærede medlem vil vide, er det nu besluttet at give dette byggeri frit, både hvad angår vuggestuer, børnehaver og plejehjem. Jeg er helt enig i, at det er ganske betydningsfuldt, at dette sker, og jeg håber, at vi får mulighed for en tilsvarende udbygning også i vor nordlige landsdel.

Chr. Madsen: Jeg forstår, at forslaget ikke kommer i udvalg. Det udvalg, der kunne nedsættes til behandling af denne sag, ville måske heller ikke egne sig til en nærmere drøftelse af en lang række problemer omkring Grønland. Det sidste, hr. arbejdsminister Erling Dinesen sagde her, giver jeg dog ikke fem flade øre for. Det er det sædvanlige: der er kommissioner, der sidder og foretager både det ene og det andet. Jeg kan ikke med min bedste vilje

se, at der skal være forskel på en grønlandsk arbejder og en dansk arbejder efter den bestående beskyttelseslovgivning. Det må være et spørgsmål om at beskytte mennesker. Det kan ikke være et spørgsmål om at beskytte danskere eller grønlændere.

Udenrigsministeren (Per Hækkerup): Man har generelt over for mig rejst spørgsmålet om, hvem der har ansvaret for, at internationale konventioner bliver vedtaget og ført ud i livet her i landet. Svaret er, at det er regeringens ansvar. Når det drejer sig om konventioner, der vedrører en enkelt ministers område, er det den pågældende ministers ansvar.

I øvrigt bliver der jo fra de forskellige internationale organisationer, som vi er medlemmer af, afgivet beretninger, som tilgår folketingets medlemmer. Hvis man mener, at regeringen er for langsom til at gennemføre konventionerne, har man altså mulighed for at rejse et sådant spørgsmål her i salen.

Jeg vil dog gerne sige, at i visse tilfælde — vel nok i de fleste — kan vi ikke uden videre gennemføre en international konvention. I en lang række tilfælde kræves der ændringer i den danske lovgivning, som må være gennemført før eller samtidig med, at konventionen bliver vedtaget, og det kan derfor i visse tilfælde tage nogen tid, inden de konventioner, vi i øvrigt har tiltrådt, bliver ratificeret i det høje ting.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Blot en kort bemærkning til hr. Chr. Madsen. Jeg er ganske enig i, at det er mennesker, vi skal beskytte, og at vi skal beskytte dem på samme gode måde i alle dele af landet. Det kan imidlertid meget vel tænkes, at der skal være en forskelligartet lovgivning for at sikre, at de får den samme beskyttelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.